

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jany Volkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobkyně:

A. CZ s. r. o., IČO X
sídlem L. 1202/52a, O.
zastoupená advokátem Mgr. Richardem Frommerem
sídlem Ostružnická 6, Olomouc

proti

žalovanému:

Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 26. 1. 2017,
č. j. KUOK 10311/2017, ve věci správního deliktu,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě brojila žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2017, č. j. KUOK 10311/2017, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Šternberk (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 10. 2016, č. j. MEST 111535/2016, a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobkyně se dopustila správního deliktu tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky RENAULT Laguna, RZ X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť dne 16. 4. 2016 v době od 13:10 do 13:25 hodin nezjištěný řidič v obci Šternberk na ulici Potoční stál s uvedeným motorovým vozidlem mimo vyznačená parkoviště v místě platnosti dopravní značky IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazením dopravní značky B 29 „Zákaz stání“, doplněné nápisem „Mimo vyznačená parkoviště“. Porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu se nezjištěný řidič uvedeného vozidla dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně za uvedené jednání uložil žalobkyni jako provozovatelce vozidla dle § 125f odst. 3 a ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 1 500 Kč.

B. Žaloba

3. Žalobkyně navrhovala, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady a nesprávné právní posouzení věci. Konkrétně namítala, že:
 - a) v době spáchání správního deliktu nebyla vlastníkem vozidla, což správnímu orgánu doložila a ten tuto skutečnost nijak nezpochybnil. Primárně je podle žalobkyně za správní delikt odpovědný skutečný vlastník vozidla jako jeho provozovatel. Žalobkyně předložila správnímu orgánu fakturu, ze které jasně vyplývalo, že předmětné vozidlo prodala S. K. Výklad § 2 písm. b) a § 125f zákona o silničním provozu provedený správním orgánem je nesprávný, protože poté by odpovídal za správní delikt vždy prodejce, který by nedosáhl přepisu jím prodaného vozidla v registru vozidel, nikoli skutečný vlastník vozidla;
 - b) správní orgány ve shodných případech postupovaly odlišně, čímž došlo k porušení § 2 odst. 4 s. ř. Závěr žalovaného, že není vázán předchozími rozhodnutími jiných správních orgánů ve věcech žalobkyně, je dle jejího názoru nesprávný. Žalobkyně již ve čtyřech správních řízeních týkajících se správních deliktů předložila rozhodujícím správním orgánům fakturu o prodeji vozidla S. K., což správním orgánům postačovalo, protože proti žalobkyni nikdy řízení o správním deliktu nezahájily. Správní orgán I. stupně postupoval protiprávně, pokud řízení zahájil i přes zaslání faktury, ačkoli je jeho povinností předem zjistit, zda již v minulosti u něj proběhlo řízení týkající se stejné právnické osoby a s jakým výsledkem.

C. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvedl, že:

ad a) je věcí prodávajícího, jakým způsobem si smluvně a fakticky ošetří změnu provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Žalobkyně nemůže svou nečinnost či liknavý přístup ke změně vlastníka silničního vozidla klást k tíži správnímu orgánu. Liberační důvody jsou taxativně uvedeny v § 125f odst. 5 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, žádná z podmínek stanovených v tomto ustanovení u žalobkyně nenastala. Z § 2 odst. 5 zákona o silničním provozu jasně vyplývá, že mohl žalovaný žalobkyni považovat za provozovatele vozidla;

ad b) samotná skutečnost, že žalovaný v jiných případech mohl postupovat odlišně, nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z § 46 a násl. s. ř. nevyplývá, že by musel správní orgán před vydáním rozhodnutí zjišťovat, jak rozhodl u stejné osoby v jiných případech.

D. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

5. Ze správního spisu vyplývá, že Městská policie Šternberk dne 16. 4. 2016 zjistila na ulici Potoční ve Šternberku osobní motorové vozidlo tovární značky RENAULT Laguna, RZ X, odstavené v místě, kde je stání zakázáno dopravní značkou IZ 8a – „Zóna s dopravním omezením“, s vyobrazením dopravní značky B 29 „Zákaz stání“, doplněné nápisem „Mimo vyznačená parkoviště“. Řidič uvedeného vozidla byl na tomto základě shledán důvodně podezřelým ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jelikož se řidič ani jiné osoby ve vozidle či jeho blízkosti nenacházely, bylo na vozidlo umístěno upozornění pro nepřítomného řidiče. Jako provozovatel uvedeného vozidla byla zjištěna žalobkyně.
6. Správní orgán I. stupně vydal výzvu ze dne 3. 5. 2016, č. j. MEST 31624/2016, kterou vyzval žalobkyni jako provozovatele vozidla k uhrazení peněžitě částky ve výši 300 Kč dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, a dále jej poučil o možnosti sdělit osobu řidiče, který vozidlo řídil.
7. Žalobkyně správnímu orgánu I. stupně předložila fakturu č. X ze dne 10. 8. 2015, jejímž předmětem byla dodávka vozidla Renault Laguna, vin X, odběratelem byl S. K. Správní orgán I. stupně S. K., jako osobě, které bylo svěřeno vozidlo, zaslal dne 10. 5. 2016 výzvu, aby sdělil skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče motorového vozidla RZ X. Na uvedené adrese se nacházel pouze městský úřad, S. K. tedy neměl schránku a nebylo možné mu výzvu doručit.
8. Ze záznamu o odložení přestupku ze dne 19. 7. 2016, č. j. MEST 68571/2016, vyplývá, že správní orgán I. stupně téhož dne odložil řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který měl spáchat neznámý řidič výše uvedeného motorového vozidla tím, že s tímto vozidlem stál v místě, kde je stání zakázáno. Správní orgán I. stupně věc odložil z důvodu, že se mu do 60 dnů nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
9. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 19. 10. 2016, č. j. MEST 111535/2016, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu specifikovaného v bodě 2 odůvodnění tohoto rozsudku a uložil žalobkyni za spáchaný správní delikt pokutu ve výši 1 500 Kč.
10. Žalobkyně podala proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 1. 11. 2016 odvolání, které doplnila podáním ze dne 18. 11. 2016.

11. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 1. 2017, č. j. KUOK 10311/2017, zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil.

E. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Žalobkyně podala žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je tedy věcně projednatelná.
13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.
14. Jednotlivé žalobní námitky posoudil krajský soud takto:
ad a) Provozovatel a vlastník vozidla
15. Pro rozhodnutí věci je zásadní, zda byla za správní delikt odpovědná žalobkyně zapsaná v registru vozidel jako provozovatel vozidla, či údajný vlastník vozidla, který však v registru vozidel zapsaný nebyl. Krajský soud musel posoudit, zda je rozhodný stav faktický či evidenční.
16. Dle § 2 písm. b) zákona o silničním provozu je *provozovatel vozidla vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu (pozn. 38b) odkazuje na zákon č. 56/2001 Sb.) nebo obdobné evidenci jiného státu.*
17. Dle § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb. (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“) je *provozovatelem silničního vozidla osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba.*
18. Registr vozidel upravuje zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Podle § 4 odst. 1 písm. a) tohoto zákona registr vozidel obsahuje evidenci silničních vozidel, jejich vlastníků a provozovatelů. V registru silničních vozidel se dle § 4 odst. 2 písm. a) tohoto zákona uvádí údaje o vlastníkově a provozovateli, není-li totožný s vlastníkem.
19. Výkladem shora uvedených ustanovení zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017-45, a vyslovil, že *„pouze v případě, že vlastník vozidlo neužívá pro sebe, je v registru uveden kromě vlastníka také provozovatel, jehož právo vozidlo užívat je odvozeno od jiného právního titulu než od vlastnického práva. Podle zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích je tedy provozovatelem vlastník uvedený v registru vozidel, bez ohledu na to, zda je skutečně vlastníkem. Pokud je však v registru vozidel uveden vlastník i provozovatel vozidla, odlišný od vlastníka, potom je provozovatelem fyzická nebo právnická osoba uvedená v registru vozidel jako provozovatel. Určení provozovatele ve smyslu zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích je tak dáno výhradně evidenčním*

stavem v registru vozidel, nikoli skutečným (právním) stavem“. S těmito závěry Nejvyššího správního soudu se krajský soud ztotožňuje.

20. Pro rozhodnutí věci považuje krajský soud za nutné vysvětlit, že do 31. 12. 2014 definoval § 2 písm. b) zákona o silničním provozu provozovatele vozidla odlišně, a to jako vlastníka vozidla nebo jinou fyzickou nebo právnickou osobu zmocněnou vlastníkem k provozování vozidla vlastním jménem. Ke změně tohoto ustanovení do současné podoby došlo zákonem č. 239/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 56/2001 Sb. Do 21. 12. 2014 byl tedy rozhodný faktický stav. Od změny definice provozovatele v § 2 písm. b) zákona o silničním provozu provedené novelou se stal rozhodujícím stav evidenční (registrační), což vyplývá také z toho, že § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb. hovoří o zapsaném vlastníkově nebo zapsané jiné osobě a § 2 písm. b) zákona o silničním provozu o zapsání v registru. Od 1. 1. 2015 považují správní orgány za provozovatele vozidla osobu evidovanou v registru vozidel, která odpovídá za správní delikt bez ohledu na zavinění, jedná se tedy o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
21. Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku v této souvislosti vysvětlil, že *„cílem zakotvení objektivní odpovědnosti provozovatelů vozidel v právním řádu bylo zajistit účinnou bezpečnost silničního provozu, aniž by část protiprávního jednání řidičů zůstala nepotrestána, a také aby trestání takových přestupků nepřineslo nepřijatelnou zátěž pro příslušné správní orgány. Součástí objektivní deliktní odpovědnosti provozovatele je i zformalizované určení osoby deliktně odpovědné, jejíž vztah k protiprávnímu jednání řidiče je oslaben, jakkoli lze presumovat, že ve většině případů je osoba řidiče-přestupce identická s osobou provozovatele. Účelu předcházející změny zákona o silničním provozu, která zakotvila objektivní deliktní odpovědnost provozovatele vozidla, proto odpovídá takový výklad pojmu provozovatele, dle kterého je rozhodujícím evidovaný stav v registru vozidel“.*
22. Krajský soud má tedy za to, že § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb. stanoví jednoznačně prioritu registrovaného (evidovaného) provozovatele. Provozovatelem ve smyslu zákona o silničním provozu je tak osoba, která je uvedena v registru vozidel jako vlastník. Je-li však v registru vozidel uvedena jako provozovatel osoba odlišná od vlastníka, je provozovatelem v širším slova smyslu osoba takto uvedená v registru. Je tak dána priorita evidenčního stavu nad skutečným stavem vlastnického práva nebo jiného práva k vozidlu.
23. S uvedeným výkladem zcela koresponduje také konstrukce liberačního důvodu upraveného v § 125f odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu, podle něhož provozovatel vozidla za správní delikt (dnes přestupek) podle odstavce 1 neodpovídá, jestliže prokáže, že v době porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Významný tedy ani zde není samotný prodej vozidla, nýbrž až podání žádosti o zápis změn v registru, což však v posuzované věci nenastalo.
24. Lze tedy uzavřít, že v posuzované věci správní orgány nepochybily, pokud byl pro ně rozhodující evidenční stav, tedy zjištění, kdo byl uveden v registru vozidel jako provozovatel, nikoli stav faktický, a tudíž s ohledem na objektivní odpovědnost za spáchání správního deliktu sankcionovaly žalobkyni jako provozovatele uvedeného v registru vozidel.
25. Žalobní námitka ad a) tak není důvodná.
ad b) Porušení § 2 odst. 4 s. ř.

26. Žalobkyně namítá, že v obdobných věcech po předložení faktury o prodeji vozidla správní orgány řízení o správním deliktu nezahájily, proto měl žalovaný postupovat stejně i v nyní rozhodované věci. S touto žalobní námitkou se krajský soud neztotožňuje.
27. Podle § 2 odst. 4 s. ř. „*správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*“. Tato zásada legitimního očekávání ukládá správnímu orgánu brát na zřetel, aby při rozhodování skutkově shodných anebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, čímž jsou vytvářeny předpoklady pro předvídatelnost činnosti veřejné správy. Krajský soud však zdůrazňuje, že správní orgány mají povinnost posuzovat případy jednotlivě, při zohlednění všech skutkových okolností dané věci. Předchozí správní rozhodnutí nejsou obecně závazná pro další rozhodovací činnost téhož či odlišných správních orgánů. Správní orgány tak nemají povinnost před vydáním rozhodnutí zjišťovat, zda jiný správní orgán rozhodoval v obdobné věci a již vysloveným právním názorem se bez dalšího řídit.
28. Krajský soud nepopírá, že je vhodné, aby rozhodování správních orgánů bylo konzistentní. Správní orgán by tak měl sledovat svá předchozí rozhodnutí ve skutkově si blízkých situacích. V nyní rozhodované věci však žalobce netvrdil, že by správní orgány v obdobných věcech vydaly rozhodnutí, která se zásadně liší. Pouze argumentoval tím, že správní orgány u správních deliktů po předložení faktury nezahájily správní řízení. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 19. 2. 2013, č. j. 59 A 15/2012-40, podle kterého „*princip právní jistoty a zásada předvídatelnosti a legitimního očekávání správních rozhodnutí (§ 2 odst. 4 správního řádu z roku 2004) v sobě nezahrnují jako atribut právo účastníka řízení, aby nebyl za své protiprávní jednání rozhodnutím správního orgánu poškozen, zůstalo-li v minulosti jeho jednání či jednání jiného subjektu (dle tvrzení účastníka řízení shodné či podobné) nepoškozeno*“. Vzhledem k tomu, že v nyní rozhodované věci správní orgány žádná rozhodnutí týkající se odpovědnosti za správní delikt nevydaly, nelze mluvit o tom, že by žalovaný ve skutkově shodných či podobných věcech rozhodoval rozdílně. To, že nebyla řízení o správním deliktu v obdobných věcech zahájena, nemuselo s předloženou fakturou nijak souviset. Obdobný závěr vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 2. 2007, č. j. 1 Azs 105/2006-59.
29. Z výše uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žalobní námitka ad b) není důvodná.
30. S ohledem na shora uvedené odůvodnění námitky ad b) krajský soud neprovedl k důkazu správní spisy sp. zn. MEST 70965/2015, MEST 31324/2016, S-MHMP 621046/2016, S-MHMP 1314207/2016 a S-MHMP 1314329/2016, jak navrhoval žalobce, protože by z nich nevyplývaly pro rozhodnutí v této věci rozhodné skutečnosti.

H. Závěr a náklady řízení

31. Jelikož krajský soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. května 2018

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu